

Nem lehetett furcsa ezzel a névvel felnőni. A család, az óvó nénik, a játszótérresek is édesnek találták. Mint általában mindenkit, akit így hívnak. Nincs benne semmi szokatlan, sem pedig nehezen kimondható magánhangzók. Csak lágyaság és természetesség.

Zakariás Cecília 67

Két fehérscipkés hajcsatot tűz a hajába. A nagy recepciós pult mögött ül egy kopasz biztonsági őrrrel, és mosolyogva

ANNÁK

köszön az összes karikás szemű irodai dolgozónak, akik a forgóajtón besietve hozzák magukkal a kinti hideget. Néhányan félálomszerű reflexszel köszönnek vissza, mások ezt is kihagyják. Múlt héten egyszer talán már mondták, hogy helló, akkor miért kéne minden nap? Nekik Anna senki. Nekik nem tűnt fel a kötelező elegancia alatt megbúvó játékosága, vagy az ezüstös árnyalatúra festett szeméhez illő hajdísz.

Az Annák nekem szőkéek, világos szeműek, vidámak. Megkedveled őket, nem olyanok, mint én, bennük csendesebb a lélek és több a hit, arcuk szimmetrikus, ahogy a nevük is anagrammává formálja őket. Kicsit talán ilyenek a Hannák, Mariannák, sőt, kicsit még a Liliánák is. Csendjük derűs hallgatás, mondanivalójuk megnevettet. Az én hallgatásomban viszont benne van az a pár óra hajnal előtti elsötétülés, amikor szemhéjam mögött csak ismeretlen okokból távolodó kvazárok derengenek.

Anna festetlen ajkainak mosolyában benne van a korai huszonévesek bája, amikor azt hiszik, az a bizonyos minden még előttük van. Amikor még hisznek a világ feltétlen meghódításában. Arra gondoltam, egyik reggel oda sétálhatnék a pulthoz, rátámaszkodnék egyik kezemmel – pedig ki van írva, hogy a pultra támaszkodni tilos – a másikkal megragadnám Anna blúzának gallérját, kurtán bölintana egyet, én pedig magamhoz húznám, és valamiféle belülről jövő erő pusztá mimelésével megcsókolnám. Csodálkozna ő is, a mellette ülő biztonsági őrről, sőt, még én is, hogy megtettem, illetve még azok is, akik köszönés nélkül szoktak továbbrohanni. Ebben a pár másodpercben érezném, milyen még nyitottsággal nézni a jövőbe, ezzel a naivitással, hogy még minden jobb lehet. És érezném őt is, milyen, ha a füstös szemek lecsúsznak, milyen a csattok által közrefogott haj tapintása, a felfelé görbülő ajkak érintése. Pár másodperc után elengedném Anna blúzáját, aki visszahuppanna székére, én pedig sebtében megigazítanám a térdem fölé csúszott kosztümszoknyámat, és tekintetemet a földre szegezve sietnék el a lift felé.

Reggel óta azon gondolkodom, ha kimondom azt a szót, hogy csók, az milyen ellentmondásosan hangzik. Túl kemények ezek a mássalhangzók, érdekes, csattanóságok, olyan harsányak, hogy a kopogása még a holtakat is

felveri álmukból, engem meg halálra rémít. Szerintem Anna nevéhez kéne jobban hasonlítania, akkor barátságosabbnak hangzana.

68 A számban maradt ízből megérezném, még hisz abban, hogy ha a szívére hallgat, az a megfelelő helyre vezet. Benne van a bölcsessége annak, hogy ne féljen a hétköznapi dolgoktól, ne gondolja túl, vagy csak néha, akkor is mondjuk csak csütörtök délutánonként.

Éjfél utánig fennmaradok, hogy ha már vele nem is, de az iránta táplált érzéseimmel legyek, és kiszámolom, még hány év, mire elhagyom ezt az állapotot. Nem jutok a végére, másnap az irodában is folytatom, kilenctől ötig. Sokáig fogok élni ebben az üvegalitkában, a fogságban tartott állatkerti állatok is később halnak meg a vadon élőknél.

Engem nem érdekel, hogy a világ nagy, és látni kell. Ha belenéznék Anna szemébe, írszében táguló csillagrendszerek milliárdjait találok. A leghidegebb bolygót is pályán tartó nap ereje olyan feladvány, melyet egy életen át tartana megfejtenem. A Föld másik végén lévő kalandok helyett csak naponta többször el szeretnék sétálni a recepció előtt, hogy a tökéletesen harmonizáló magán- és mássalhangzókat halljam.

Kivéve, ha egyszer kinövök ebből a kinyúlt pulóverként hordott kamaskorból.

